

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **TorStav s. r. o.,**
sídlem Doubrava 919, 735 33 Doubrava
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2014 č. j. MSK 98830/2014, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

I. V řízení se **pokračuje.**

II. Žaloba se **zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou dne 3. 11. 2014 v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 4. 7. 2014 č. j. SMO/243767/14/DSC/Sad, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Žalobce v podané žalobě namítá, že byl ve správním řízení krácen na svých právech, zejména na právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Žalobce uvádí, že v průběhu celého řízení nebyl poučen o tom, kdy bude ukončeno dokazování a kdy bude mít právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim; tedy, že nebyl poučen o možnosti realizace práva dle ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), ani nebyl vyzván k jeho uplatnění. Žalobce je přesvědčen, že toto pochybení je natolik zásadní, že představuje vadu řízení, způsobuje nezákonnost rozhodnutí, a proto navrhuje takové rozhodnutí zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 12. 2014 k namítanému krácení na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání, které bylo spojeno s oznámením o zahájení řízení ze dne 30. 5. 2014, předvolán k ústnímu jednání na den 19. 6. 2014, přičemž byl výslovně poučen o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. bude moci uplatnit v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. K ústnímu jednání se však žalobce bez omluvy nedostavil, tedy svého práva nevyužil. Žalovaný považuje tuto námitku za nedůvodnou a v závěru vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Usnesením č. j. 22 A 160/2014-16 ze dne 5. 5. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeném u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
5. Uvedené řízení bylo skončeno Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
6. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s. ř. s., neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

7. Ze správních spisů soud zjistil, že hlídkou Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Ostrava bylo zjištěno, že dne 4. 2. 2014 v době nejméně od 9:10 do 9:20 hodin porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě-Moravské Ostravě na ulici Herodova nerespektoval svislou dopravní značku „IP 12“ – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E13“ – „Stání pro vozidla Policie ČR“ a uvedené vozidlo ponechal v její působnosti. Správní orgán I. stupně po oznámení spáchání přestupku podle záznamů v centrálním registru vozidel zjistil, že žalobce je provozovatelem výše uvedeného motorového vozidla, přičemž totožnost řidiče mu nebyla známa a ani nebyla zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. Prvostupňový správní orgán tedy ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval žalobce, jako provozovatele motorového vozidla, k úhradě určené peněžité částky, jelikož výše popsané jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a uvedený přestupek lze projednat v blokovém řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil určenou částku den po dni splatnosti, správní orgán I. stupně mu ji vrátil a pokračoval v šetření přestupku. Následně byl žalobce vyzván, aby sdělil skutečnosti potřebné pro určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění předmětného jednání řídil. Na tuto výzvu žalobce zareagoval a sdělil prvostupňovému správnímu orgánu jméno řidiče, který měl v uvedené době vozidlo v užívání. Výzvu k podání vysvětlení, kterou správní orgán zaslal takto označenému řidiči, se ovšem nepodařilo doručit, tedy totožnost řidiče nebyla správním orgánem zjištěna. Jelikož správní orgán I. stupně ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc dne 27. 5. 2014 odložil. Vůči žalobci bylo poté zahájeno správní řízení a současně s tím byl žalobce předvolán k ústnímu jednání; v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu – předvolání k ústnímu jednání ze dne 30. 5. 2014 je v poučení konkrétně uvedeno: *„Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Tuto možnost budete mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování.“* Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno 5. 6. 2014. K ústnímu jednání se ovšem žalobce ani jeho zástupce nedostavil a dne 4. 7. 2014 prvostupňový orgán rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Na základě odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se zabýval jedinou odvolací námitkou žalobce, tedy že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, neboť měl prvostupňový orgán řešit věc jako přestupek s osobou řidiče, která mu byla známa. S touto námitkou se žalovaný vypořádal podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť se nepodařilo zjistit okolnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku s konkrétní osobou a prvostupňový orgán tedy v souladu se zákonem odložil věc a zahájil řízení o správním deliktu.
8. Krajský soud v Ostravě předně uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil jedinou žalobní námitku spočívající v chybějícím poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, respektive odepření této možnosti, čímž mělo dojít ke krácení žalobcových práv. Žalobce takto definovaným žalobním bodem vymezil rozsah

přezkumné činnosti soudu, neboť soud neshledal v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů žádné vady řízení, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, řádně odůvodněné a závěry žalovaného mají oporu ve spise, což platí také pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud tedy v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobního bodu a dospěl k závěru, že žalobu důvodnou neshledal.

9. Podle ust. § 36 odst. 3 zákona s. ř., nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
10. Krajský soud k žalobní námitce uvádí, že smyslem procesního práva zakotveného v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je, aby účastník řízení před vydáním rozhodnutí měl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a eventuálně uplatnit další procesní návrhy směřující k prokázání jeho tvrzení. O tom musí být účastník poučen. Přitom: *„nelze připustit, aby byla tato povinnost obcházena například obecným poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí kdykoli v průběhu řízení. Uvedená povinnost může být splněna pouze tak, že bude účastníkovi řízení řádně procesně sděleno, že se bude moci v konkrétním období mezi opatřením všech podkladů řízení a vydáním rozhodnutí seznámit s podklady a vyjádřit se k nim. Tato povinnost správního orgánu se přitom vždy opětovně „obnoví“, jestliže účastník řízení sice již svého práva využil, ale správní orgán následně opatřil nový podklad rozhodnutí.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013 č. j. 7 As 11/2013-30). V nyní posuzované věci ovšem nenastala situace tak, jak ji líčí žalobce, neboť mu bylo řádně procesně sděleno, kdy konkrétně mu bude poskytnuta příležitost využít jeho práva podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. V oznámení o zahájení řízení o správním deliktu – předvolání k ústnímu jednání ze dne 30. 5. 2014 bylo v poučení, jak je již shora uvedeno, konkrétně uvedeno: *„Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu máte před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Tuto možnost budete mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování.“* Časové vymezení plynoucí z takového poučení je zcela konkrétní, neboť je z něho jasně dovoditelný přesný termín, kdy dojde k možnosti uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (před ukončením ústního jednání, po provedeném dokazování). Takové poučení je tedy dle soudu zcela srozumitelné, jeho význam je naprosto zjevný a žalobci bylo tímto dáno jednoznačně na vědomí, ve který okamžik bude moci uplatnit své procesní právo účastníka správního řízení.
11. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci řádně doručeno dne 5. 6. 2014. Správní orgán zaslal sdělení o ústním jednání také tehdejšímu zmocněnci žalobce, toto mu bylo taktéž doručeno dne 30. 5. 2014. Lze proto uzavřít, že žalobce byl vyrozuměn o konkrétním termínu, ve kterém se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto se vyjádřit. Z protokolu o ústním jednání poté plyne, že se ani žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité omluvy k ústnímu jednání nedostavili, čímž žalobce svého práva podle § 36 odst. 3 z vlastní vůle nevyužil.
12. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem III. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu